

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Ing. R. F.,

zastoupen **JUDr. Vladimírou Glatzovou,**
advokátkou se sídlem Husova 5, Praha 1, PSČ 110 00,

proti

žalovanému

Úřad průmyslového vlastnictví
se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč

za účasti

TREBAG AG AS TRUSTEE OF MUCHA TRUST
se sídlem Hasenacker 32, FL-9494 Schaan, Lichtenštejnsko,
zastoupen **JUDr. Richardem Pechou,**
advokátem se sídlem Voršílská 10, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. O-502982/D76599/2014/ÚPV,
ze dne 2. 11. 2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

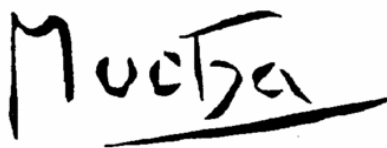
1. Napadeným rozhodnutím předseda žalovaného zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014, č. j. O-502982/D063942/2013/ÚPV, kterým žalovaný k námitkám zúčastněné osoby rozhodl o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky zn. sp. O-502982 ve znění „IVAN LENDL: ALFONS MUCHA“ (dále také jen „přihláška“).
2. Dne 26. března 2013 si žalobce přihlásil kombinované označení zn. sp. O-502982 v následujícím vyobrazení (dále také „přihlašované označení“):

3. Přihláška ochranné známky byla podána pro následující seznam výrobků a služeb ve třídách 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb: (16) papír, lepenka a výrobky z těchto materiálů, tiskoviny, knihy, katalogy, fotografie, obrazy, pohlednice, plakáty, tiskoviny k uměleckým předmětům, upomínkové předměty z papíru; (35) reklamní, inzertní a propagační činnost, zprostředkování v obchodních vztazích; (41) nakladatelská a vydavatelská činnost, výchovná, školicí a zábavní činnost, výstavy kulturní a vzdělávací, pořádání a organizace výstav, pořádání kulturních a společenských akcí, agenturní činnost v oblasti kultury, zprostředkování v oblasti kultury, klubové služby (výchovné, zábavní, umělecké, kulturní).
4. Důvod pro podání přihlášky, která v sobě spojuje jméno významného tenisty českého původu a proslulého českého secesního malíře, je světově proslulá sbírka děl Alfonse Muchy, kterou shromáždil právě Ivan Lendl (dále jen „Sbírka“), a s tím související velmi úspěšná výstava Sbírky, která se uskutečnila od 10. dubna do 10. září 2013 v prostorách Obecního domu v Praze a jejímž organizátorem byl právě žalobce (dále jen „Výstava“). Výstava zaznamenala ze strany spotřebitelské veřejnosti mimořádný úspěch. O Výstavu byl ze strany veřejnosti tak vysoký zájem, že se Výstava stala nejnavštěvovanější výstavou výtvarného umění v historii České republiky, když Výstavu navštívilo celkem 185.667 návštěvníků.
5. Osoba zúčastněná na řízení podala dne 8. 10. 2013 proti přihlášce námitky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) s tvrzením, že přihlašované označení je zaměnitelné s jejími staršími namítanými ochrannými známkami, a to slovní ochrannou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

známkou č. 275796 „MUCHA“, zapsané pro služby ve třídách 35, 41 a 42 mezinárodního třídění výrobků a služeb kombinovanými ochrannými známkami č. 274399 ve vyobrazení

zapsané pro výrobky a služby ve třídách 6, 14, 16, 20, 21, 24, 25 a 42 mezinárodního třídění výrobků a služeb ((dále jen „namítané ochranné známky“) a č. 274371, kombinovanými ochrannými známkami Společenství č. 10847135, č. 3422565 a mezinárodní kombinovanou ochrannou - známkou č. 642913, které jsou zapsány pro shodné nebo podobné výrobky a služby, pro které je přihlašováno přihlašované označení. Dále uvedla, že výše namítané ochranné známky mají v České republice a EU dobré jméno a přihlašované označení by nepoctivě těžilo z jejich rozlišovací způsobilosti, dobrého jména nebo jim bylo na újmu. Osoba zúčastněná na řízení vlastní a prostřednictvím propojených osob užívá ochranné známky „MUCHA“, které tvoří známkovou řadu, pro kterou je typický známkový prvek MUCHA. Tento prvek je pak doplňován dalšími, spíše popisnými prvky, jako např. FOUNDATION, MUZEUM, Centrum, Boutique, Ateliér, Shop, Studio, Galerie, atd. Vzhledem k tomu, že zveřejněné označení vychází ze stejného nosného prvku, lze předpokládat, že veřejnost se bude domnívat, že jde i o stejný původ produktů. Vzhledem k podobnosti znění namítaných známek a zveřejněného označení a vzhledem ke shodnosti a částečné podobnosti výrobků a služeb, na něž se přihlašované označení a namítané ochranné známky vztahují, existuje nebezpečí záměny na straně veřejnosti, jakož i pravděpodobnost asociace s namítanou známkou.

6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2014 č. j. O-502982/D063942/2013/ÚPV, žalovaný námitkám zúčastněné osoby zcela vyhověl a přihlášku ochranné známky zn. sp. O-502982 zamítl v souladu s ust. 7 odst. 1 a) zákona o ochranných známkách na základě střetu s namítanými ochrannými známkami č. 274399 a č. 275796. Kromě jiného uvedl, že příslušná spotřebitelská společnost (široká veřejnost s průměrným stupněm pozornosti i komerční subjekty, u nichž lze při výběru výrobce/dodavatele předpokládat pozornost o něco vyšší, se při střetu daných označení na trhu může domnívat, že výrobky a služby (shledané shodnými a vysoce podobnými) jimi označené pocházejí od téhož zdroje či subjektů spolu ekonomicky propojených. Námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. b) a e) zákona nebyly projednány.
7. Do tohoto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 12. 2014 rozklad, ve kterém mimo jiné uvedl, že má za to, že slovní prvek „LENDL“ resp. „Ivan LENDL“ odlišuje přihlašované označení od namítaných ochranných známek natolik, že zcela vylučuje riziko, že by mezi přihlašovaným označením a namítanými ochrannými známkami existovala pravděpodobnost záměny ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a).
8. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že namítané známky a přihlašované označení jsou podobné, a to jak z hlediska vizuálního, tak i fonetického a sémantického, a proto jejich záměna je pravděpodobná. Dále konstatoval, že byla shledána shodnost nebo podobnost výrobků a služeb, pro které je přihlašované označení přihlašováno, s výrobky a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

službami zapsanými pro namítané známky. V daném případě hrozí nebezpečí, že by jím definovaný průměrný spotřebitel mohl nabýt dojmu, že přihlašené výrobky a služby pocházejí od vlastníka starších namítaných ochranných známek, případně že výrobce/prodejce a poskytovatel těchto výrobků a služeb je ekonomicky propojen s namítajícím. Došel k závěru, že přihlašované označení zasahuje do starších práv zúčastněné osoby chráněných zákonem.

9. Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 24. 7. 2019 č.j. 8 A 3/2016-48, žalobě vyhověl a žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil.
10. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se závěry městského soudu a svým rozsudkem ze dne 11. 2. 2022, č.j. 7 As 308/2019-26, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mimo jiné uvedl, že širší pojetí spotřebitele (laická veřejnost i komerční subjekty) je zde na místě. Přihlašované označení i z vizuálního hlediska obsahuje (pouze) slovní sdělení s tím, že žádné z obou jmen, a to ani při užití dvojtečky, není natolik dominantní, aby jméno LENDL samo o sobě zapříčinilo vizuální odlišení obou jmen a proto na věc lze aplikovat závěry rozsudku SDEU C-120/04 (Thomson Life). Kasační soud následně vyslovil souhlas se žalovaným o podobnosti resp. zaměnitelnosti porovnávaných označení s tím, že na věc nutno rovněž aplikovat kompenzační zásadu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Napadené rozhodnutí je podle žalobcova názoru nezákonné, předseda žalovaného totiž nesprávně vyložil příslušná ustanovení zákona a rozhodnutí SDEU, zejména nesprávně posoudil podobnost přihlašovaného označení a namítaných známek a nesprávně aplikoval tzv. kompenzační princip při posuzování zaměnitelnosti, dále nesprávně aplikoval neurčitý právní pojem „pravděpodobnost záměny“ na zjištěný skutkový stav, nezohledněním všech skutečností a důkazů prezentovaných žalobcem dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. V podrobnostech uvedl žalobce následující:
12. Žalobce nesouhlasí se závěry předsedy žalovaného v napadeném rozhodnutí, konkrétně s **posouzením pravděpodobnosti záměny jako celku**, neboť podle jeho názoru jsou předmětná označení odlišná vizuálně, foneticky i sémanticky. Závěry předsedy žalovaného jsou navíc v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci 1 As 28/2006-97, podle kterého je nepřípustné *„zaměřovat se pouze na srovnání označení jako takových, ale je třeba brát v úvahu všechny rozhodující faktory“*, a také s rozhodnutím SDEU ve věci C-125/95 *SABEL*, ve kterém SDEU judikoval, že *„pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“*. Při posuzování pravděpodobnosti záměny předmětných označení je tak třeba vzít v úvahu všechny skutečnosti daného případu, tj. celkový dojem, jakým známky působí na průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný; míru jejich rozlišovací způsobilosti; výrobky, které chrání; existenci dalších označení žalobce, apod. Pojem *„pravděpodobnost záměny/asociace“* je zcela klíčový pro stanovení práv mezi vlastníky ochranných známek, a tudíž je jeho jednotný výklad nezbytný. Otázku, zda existuje pravděpodobnost záměny/asociace předmětných ochranných známek na straně veřejnosti, je nutné posoudit nejen ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) Zákona, ale i ve smyslu první směrnice Evropského parlamentu a Rady

2008/95/ES ze dne 22. 10. 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách a která vstoupila v platnost dnem 28. 11. 2008.

13. Podle ustálené praxe žalovaného je ochranná známka pokládána za schopnou vyvolat pravděpodobnost záměny, jestliže je natolik podobná ochranné známce s dřívějším právem přednosti, užívané pro označování stejných nebo podobných výrobků nebo služeb, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o původ těchto výrobků nebo služeb. Ochranné známky je třeba posuzovat především jako celek, a to z pohledu průměrného spotřebitele (přiměřeně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného), přičemž nelze jednotlivé prvky, ať již slovní, nebo obrazové, vyjmout a posuzovat odděleně, aniž by bylo přihlédnuto k celkovému dojmu přihlášeného označení či ochranné známky tak, jak je bude vnímat průměrný spotřebitel (viz např. rozsudky SDEU ve věcech C-25/95 *SABEL / Puma, Rudolf Dassler Sport*; C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-3/03 *P Matratzen Concord / OHMI*).
14. Z porovnání přihlašovaného označení a namítaných známek je zřejmé, že tyto se shodují pouze ve slovním prvku „MUCHA“, který je navíc u kombinované namítané známky ztvárněn stylizovaným písmem. Přihlašované označení se od namítaných známek odlišuje ve třech slovních prvcích „IVAN“, „LENDL“, a „ALFONS“ a z hlediska grafického tmavým čtvercovým pozadím. Přičemž je nepochybné, že minimálně slovní prvek „LENDL“ je v přihlašovaném označení stejně nebo více dominantní než prvek „MUCHA“.
15. Žalobce odmítá názor žalovaného, že slovní prvek „MUCHA“ si zachovává nezávislou rozlišovací roli v přihlašovaném označení, a to s odkazem na rozsudek SDEU C -120/04, jako nesprávný. Podle názoru žalobce nelze uvedenou teorii na posuzovaný případ aplikovat. V posuzovaném případě nejde o ten zvláštní případ, který uvedený rozsudek předpokládá. Uvedený rozsudek míří především na situace, kdy přihlašované označení je kombinací názvu společnosti a již zapsané ochranné známky. Přihlašované označení však těmito parametry nevyhovuje a slovnímu prvku „MUCHA“ proto nelze nezávislou rozlišovací roli ve smyslu rozsudku SDEU C -120/04 přiznat. Pro dotčený rozsudek SDEU je právě charakteristické, že rozlišuje mezi názvy společností a jmény fyzických osob, když ochranu poskytuje explicitně pouze názvům společností, jejichž názvy si zachovávají ve složených označeních nezávislou rozlišovací roli, nikoliv jménům fyzických osob jak se účelově snaží tvrdit žalovaný. Navíc dotčený rozsudek nemíří na každé právní jednání, ale pouze na právní jednání společností v obchodním styku vůči spotřebitelům. Argumentace žalovaného proto nemá oporu v dotčeném rozsudku. Dále je třeba zdůraznit, že není žádný důvod, aby průměrně pozorný spotřebitel v přihlašovaném označení opomíjel slovní prvek „LENDL“ resp. slovní prvky „IVAN LENDL“, jak se v napadeném rozhodnutí nesprávně snaží dovodit žalovaný. Slovní prvek „MUCHA“ si v přihlašovaném označení nezachovává nezávislou rozlišovací roli, když nevyvolává spojení s výrobky a službami chráněnými namítanými známkami ale naopak spojení s nedávnou výstavou, jedinečnou sbírkou Ivana Lendla a samotným Ivanem Lendlem.
16. Jednotlivé prvky nelze posuzovat odděleně. Žalobce zdůrazňuje, že ačkoli srovnávaná označení obsahují shodný slovní prvek „MUCHA“, je evidentní, že ostatní prvky přihlašovaného označení, ať už se jedná o slovní prvky „LENDL“, „IVAN“ a „ALFONS“, nebo o grafické zpracování, jsou dostatečně odlišné na to, aby nedocházelo k záměně přihlašovaného označení a namítaných známek. Nelze souhlasit s tvrzeními žalovaného, že připojení tří slovních prvků ke shodnému prvku „MUCHA“ a grafické zpracování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přihlašovaného označení písmen nepředstavuje tak výrazný resp. dostatečný vizuální či fonetický rozdíl. Zvláště když namítaná známka v podobě kombinované ochranné známky je ztvárněná jako podpis, zatímco v přihlašovaném označení je prvek „MUCHA“ ztvárněn fontem písma, nikoliv v podobě jakéhokoli podpisu. Pravděpodobnost záměny je tak zcela vyloučena. Slovní prvek „MUCHA“ není v přihlašovaném označení v žádném případě vizuálně výraznější než jedinečná kreativní kombinace slovního prvku „LENDL“ a těsné interpunkce „:“. Navíc slovní prvek „MUCHA“ je umístěn až na samém konci přihlašovaného označení a je všeobecně známo, že průměrný spotřebitel věnuje menší pozornost prvkům umístěným až na samém konci oproti prvkům umístěným na počátku. Žalovaným dovozovaná objektivní podobnost mezi přihlašovaným označením a namítanými známkami objektivně neexistuje.

17. Zásadní rozdíl mezi porovnávanými známkami je patrný i z hlediska významového (sémantická podobnost), který je založen především na neobvyklém spojení jména světového tenisty českého původu a jména secesního malíře českého původu v přihlašovaném označení. Žalobce odmítá závěr žalovaného, že známost osobnosti Ivana Lendl z hlediska průměrného spotřebitele nelze srovnávat se známostí Alfonse Muchy. Tento svůj názor žalovaný opírá zejména o argumentaci, že s osobou Alfonse Muchy se seznamují již žáci základních škol, neboť dílo tohoto slavného českého malíře bezpochyby tvoří součást kulturního dědictví našeho národa, a tudíž jeho znalost patří i do základního vzdělání. K tomu žalobce podotýká, že taková argumentace není přiléhavá. Velká část učiva základní školy se stane brzy „zapomenutou“. Je nepochybné, že i když je to učivo základní školy, velká část běžné populace by nebyla schopna vyřešit rovnici o dvou neznámých či odpovědět správně na dotaz, kdo byl František Škroup, ač je autorem hudby státní hymny. Proto žalobce setrvává na svém názoru, že v běžném životě se průměrný spotřebitel spíše setká se sportovními zprávami v rámci televizního či rádiového vysílání, kde se Ivan Lendl jako ikona světového tenisu stále pravidelně objevuje, než s vitráží okna v Nové arcibiskupské kapli katedrály sv. Víta v Praze či s malbami Alfonse Muchy v Arcibiskupském sále Obecního domu v Praze. Z výše uvedených důvodů je proto nutné označit jako nesprávný i zcela nepodložený názor žalovaného, že neobvyklá kombinace slovních prvků „LENDL“ a „MUCHA“ nebude mít na spotřebitele vliv, a že proto je přihlašované označení podobné s namítanými známkami i z hlediska sémantického. Žalobce proto uzavírá, že mezi přihlašovaným označením a namítanými známkami není žádná sémantická podobnost. Jedná se o dva významově naprosto odlišné výrazy a je tak vyloučena možnost jejich záměny průměrným spotřebitelem. To potvrdil sám předseda žalovaného v rozhodnutí žalovaného O-148810 ze dne 11. dubna 2002, když dospěl k totožnému závěru jako žalobce: „...sémantické hledisko činí z porovnávaných označení dva významově naprosto odlišné výrazy a tudíž vylučuje možnost jejich záměny průměrným spotřebitelem.“.
18. Žalobce setrvává i na svém názoru, že slovní prvek „MUCHA“ má sníženou rozlišovací způsobilost ve vztahu k některým službám ve třídě 41 (*pořádání a organizace výstav, výstavy kulturní a vzdělávací*), pro které je přihlašované označení přihlašováno. Ze Společného prohlášení Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen „OHIM“) a národních úřadů (včetně toho českého) o společné praxi týkající se relativních důvodů pro zamítnutí - pravděpodobnost záměny (vliv nedistinktivních prvků/prvků s nízkou rozlišovací způsobilostí) - mimo jiné vyplývá, že pokud mají srovnávané známky shodný prvek s nízkým stupněm rozlišovací způsobilosti, posouzení pravděpodobnosti záměny se zaměří na vliv ostatních (neshodujících se) prvků na celkový dojem, kterým známky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

působí, přičemž shoda v prvku s nízkým stupněm rozlišovací způsobilosti primárně nevede ke konstatování existence pravděpodobnosti záměny. Z evropské rozhodovací praxe dále plyne, že i když má společnost možnost vybrat si ochrannou známku s nízkou nebo dokonce žádnou rozlišovací způsobilostí a užívat ji na trhu, musí přijmout fakt, že i ostatní soutěžitelé mají stejné právo užívat ochranné známky s podobnými nebo shodnými nedistinktivními prvky (viz rozhodnutí OHIM ze dne 23. května 2012, R 1790/2011-5, '4REFUEL/REFUEL', odst. 15; a ze dne 18. září 2013, R 1462/2012-G, 'ULTIMATE GREENS/ULTIMATE NUTRITION et al.', odst. 59). Rozsah ochrany ochranných známek s nízkou rozlišovací způsobilostí je potom slabší (viz výše uvedené rozhodnutí OHIM R 1462/2012-G, odst. 60). S ohledem na výše uvedené zásady posuzování známek s prvkem s nízkou rozlišovací způsobilostí měl žalovaný minimálně ve vztahu k některým službám ve třídě 41 dospět k závěru, že i když obě označení obsahují shodný prvek „MUCHA“, ostatní prvky Přihlašovaného označení jsou dostatečně odlišné a minimálně stejně distinktivní jako prvek „MUCHA“ na to, aby nedocházelo k záměně předmětných označení jako celku. Rozhodně nemají zanedbatelný vliv a celkový dojem porovnávaných známek tedy není podobný.

19. Kompenzačního princip dále nelze v daném případě uplatnit, když přihlašované označení a namítané známky si nejsou (významově) podobné. Kompenzační princip by bylo možno uplatnit jen v případě shledání podobnosti mezi přihlašovaným označením a namítanými známkami. Pro aplikaci kompenzačního principu nepostačuje, že přihlašované označení je s namítanými známkami shodné v jednom slovním prvku, když však nejde o podobnost závadnou. Navíc z kompenzačního principu nelze dovozovat, že větší podobností výrobků, či služeb lze kompenzovat zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek, jak nesprávně dovodil žalovaný ve svém prvoinstančním rozhodnutí a potvrdil předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008 č. j. 9 As 59/2007-141 a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 181/2014-84).
20. Žalobce na závěr zdůraznil, že všechna výše uvedená kritéria je třeba posuzovat v jejich vzájemné spojitosti. Žalovaný však svůj úsudek o zaměnitelnosti sporných známek nemohl řádně učinit, neboť omezil své hodnocení toliko na posouzení záměny předmětných známek a výrobků a služeb, které chrání, aniž by řádně zhodnotil další relevantní kritéria, jak jsou uvedena výše. Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného je zjevně nesprávné, respektive nezákonné, a jeho odůvodnění neodpovídá tvrzeným skutečnostem a předloženým důkazům. Pokud by žalovaný vzal při svém rozhodování v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a jím předložené důkazy, musel by dojít k závěru o neexistenci pravděpodobnosti záměny mezi předmětnými ochrannými známkami ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona. Toto však žalovaný neučinil a při posuzování nebezpečí záměny obou označení postupoval zcela mechanicky, v rozporu s pravidly logického myšlení a bez přihlédnutí k okolnostem případu. Odnětím ochrany přihlašovanému označení tak došlo k citelnému zásahu do práv jejího vlastníka.
21. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a to z následujících důvodů:
22. K námitce uvedené v bodě 12 rozsudku. uvedl, že toto tvrzení žalobce je velmi obecné a neurčité, žalobce neuvádí, v čem konkrétně s hodnocením a posouzením žalovaného nesouhlasí. Pravděpodobnost záměny posoudil orgán prvního stupně řízení i žalovaný pečlivě se zřetelem na konkrétní skutkové okolnosti, jež jsou individuální pro každý případ. Posouzení zaměnitelnosti porovnávaných označení je otázkou právní, je záležitostí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav (Usnesení RS

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

NSS 8 As137/2011). Směrnice Rady 89/104/EHS (dále směrnice), byla implementována do zákona, který je s ní plně slučitelný. Žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje rozpor či nesoulad hodnocení žalovaného se směrnicí. Žalovaný souhlasí i s tím, že pojem „pravděpodobnost záměny/asociace“ je zcela klíčový a tudíž je nezbytný jeho jednotný výklad. Žalobce ale opět v žalobě neuvedl, v čem konkrétně měl žalovaný při výkladu tohoto pojmu porušit příslušná ustanovení směrnice ani to, v čem spatřuje odlišnost výkladu uvedeného pojmu ze strany žalovaného. Žalovaný provedl porovnání napadeného označení a namítaných ochranných známek velmi pečlivě, jak je zřejmé z jeho rozhodnutí na straně 8 – 12 a z rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení na straně 7 – 9, v souladu s rozhodnutím Soudního dvora EU C-251/95 ve věci „SABEL“ i rozhodnutím NSS 1 As 28/2006-97 citovaným žalobcem.

23. Orgán prvního stupně řízení při posuzování podobnosti porovnávaných označení z vizuálního hlediska dospěl k závěru, že namítané ochranné známky jsou tvořeny slovním prvkem „MUCHA“ a tento prvek je cele obsažen v přihlašovaném označení, kde představuje výrazný prvek, který zakládá objektivní podobnost mezi porovnávanými označeními z hlediska vizuálního. Orgán prvního stupně řízení posuzoval grafické provedení kombinovaných označení a dospěl k závěru, že stejně jako podtržení u první namítané ochranné známky, tak i čtverhranné pozadí napadeného označení, jsou běžnými geometrickými útvary, které v předmětných označeních plní dekorativní funkci. Proto je jejich rozlišovací způsobilost nižší ve vztahu ke zbývajícím prvkům. Pozornost spotřebitelské veřejnosti bude ohledně daných elementů limitována. Jejich vliv na posuzování případné existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti proto nemůže být nikterak zásadní. Žalovaný posoudil vizuální hledisko na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *u předmětného označení má uspořádání slovních prvků pod sebou v kombinaci s jejich konkrétním provedením za následek, že zvýraznění slovního prvku „LENDL“ dané jeho grafickým provedením (světlé tučné písmo na tmavém podkladu) je poněkud potlačeno jeho polohou mezi slovními prvky „IVAN“ a „ALFONS“, ale i těsným připojením interpunkčního znaménka v podobě dvojtečky*, a dospěl k tomu, že výraznost slovního prvku „MUCHA“ není ničím omezena a na rozdíl od slovních prvků „LENDL“, „IVAN“ a „ALFONS“ působí vizuálně výrazněji v přihlašovaném označení, v němž si zachovává svou nezávislou rozlišovací roli. Přihlašované označení žalovaný zhodnotil z hlediska celkového dojmu jako vizuálně podobné namítaným ochranným známkám. K hledisku fonetickému orgán prvního stupně řízení uvedl, že jsou si porovnávaná označení podobná co do zvukové reprodukce slova „MUCHA“, přičemž se liší ve slovech „IVAN LENDL“ a „ALFONS“ napadeného označení. Tento závěr žalobce v rozkladu nikterak nenapadal, proto se jím žalovaný nezabýval. Co se týká rozsudku SDEU ve věci C-120/04 Thomson ohledně výkladu článku 5 odst. 1 písm. b) směrnice, jeho závěr je jasný: *Tento článek musí být vykládán v tom smyslu, že nebezpečí záměny může u veřejnosti v případě totožnosti výrobků nebo služeb existovat, jakmile je sporné označení tvořeno tím, že jsou vedle sebe postaveny jednak název společnosti třetí osoby a jednak zapsaná ochranná známka mající běžnou rozlišovací schopnost, a tato ochranná známka, aniž by sama o sobě vytvářela celkový dojem složeného označení, si v něm zachovává nezávislou rozlišovací roli*. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že tento rozsudek nelze v dané věci použít. Žádný z rozsudků nemůže přesně reflektovat veškeré situace v celém rozsahu a ve všech detailech, rozsudků se používá jako výkladových pravidel na obdobné situace. Podle názoru žalovaného v daném případě nehraje roli, zda se jedná o název společnosti - právnické osoby nebo jméno fyzické osoby, neboť oba subjekty jsou postaveny na roveň (mají právo užívat své jméno či název v

právním styku a mají právo na jeho ochranu). Žalovaný trvá na tom, že slovní prvek „MUCHA“ si v přihlašovaném označení zachovává nezávislou rozlišovací roli ve smyslu citovaného rozsudku.

24. Žalovaný se sémantickým hlediskem pečlivě zabýval (str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí) a dospěl shodně s orgánem prvního stupně řízení k závěru, že označení si jsou sémanticky podobná. Slovní prvek „MUCHA“ obsažený ve všech porovnávaných označeních bude českému spotřebiteli evokovat umělce Alfonse Muchu. Slovní prvky „IVAN“ a „LENDL“ obsažené v napadeném označení budou evokovat profesionálního sportovce, ale sémanticky přihlašované označení od namítaných ochranných známek neodliší. Žalovaný souhlasí se závěrem orgánu prvního stupně řízení, že spojení jmen tenisty a malíře je poněkud neobvyklé, ale má za to, že tato skutečnost nebude mít na spotřebitele nijak zásadní vliv, neboť průměrní spotřebitelé nebudou při rozhodování např. o koupi výrobku přemýšlet o vazbě jednoho jména k druhému. Jak již uvedl orgán prvního stupně řízení, je třeba brát v úvahu, že namítané ochranné známky jsou do napadeného označení zcela inkorporovány. Jak vyplývá z rozhodnutí tohoto orgánu, se kterým se žalovaný ztotožňuje, přítomnost křestního jména „ALFONS“ sémanticky umocňuje představu o spojení se slavným malířem. Argumentaci žalobce, že běžnému spotřebiteli je známější osobnost Ivana Lendla než osobnost Alfonse Muchy, neboť průměrný spotřebitel sleduje spíše sportovní televizní zprávy, kde se pravidelně jméno Ivana Lendla vyskytuje, žalovaný nemůže přisvědčit. Jméno Alfonse Muchy se nepochybně v televizním zpravodajství vyskytuje přinejmenším stejně pravidelně, ať již v souvislosti se stěhováním Slovanské epopeje z Moravského Krumlova do Prahy či v souvislosti s uplatňovanými nároky vnuka Alfonse Muchy. S ohledem na skutečnost, že se namítané ochranné známky i přihlašované označení vztahují na shodné či vysoce podobné výrobky a služby dotýkající se kulturní oblasti, bude mít slovní prvek „MUCHA“ na spotřebitele zásadní vliv. Žalovaný opětovně zdůrazňuje hledisko průměrného spotřebitele, u kterého s ohledem na předmětné výrobky a služby nelze předpokládat, že bude mít menší znalosti v oblasti kultury než v oblasti sportu a že mu nebude známá osobnost Alfonse Muchy.
25. Slovní prvek „MUCHA“ disponuje podle názoru žalovaného (strana 11 rozhodnutí) průměrnou vnitřní rozlišovací způsobilostí, neboť přihlášené ani namítané výrobky a služby nevykazují přímou souvislost s tvorbou Alfonse Muchy. Co se týká úvahy žalobce ohledně snížené rozlišovací způsobilosti alespoň k některým službám, žalovaný s tímto názorem nesouhlasí, neboť považuje slovní prvek „MUCHA“ za sugestivní, nikoliv popisný k daným službám, a má za to, že vyvolává pozitivní asociaci s danými službami a jejich zaměřením. Žalovaný podotýká, že i když rozhodnutí OHIM citovaná žalobcem nejsou pro žalovaného formálně závazná, žalovaný se jimi zabýval. Napadené rozhodnutí s nimi není nikterak v rozporu, neboť slovní prvek „MUCHA“ nedisponuje nízkou distinktivitou, jak tvrdí žalobce, natož nedistinktivitou, na nichž jsou citovaná rozhodnutí založena. Rovněž není posouzení žalovaného v rozporu se Společným prohlášením o společné praxi týkající se relativních důvodů pro zamítnutí – pravděpodobnosti záměny (vliv nedistinktivních prvků/prvků s nízkou rozlišovací způsobilostí) z 2. 10. 2014, jak se domnívá žalobce. Shodný slovní prvek namítaných ochranných známek a přihlašovaného označení nemá nízký stupeň rozlišovací způsobilosti. Proč nepovažuje slovní prvek „MUCHA“ za nedistinktivní či za prvek s nízkou rozlišovací způsobilostí, žalovaný i orgán prvního stupně řízení ve svém rozhodnutí řádně vysvětlili a odůvodnili.

26. Rozsudky uváděné na podporu tvrzení žalobce, nelze použít, neboť v daném případě žalovaný i orgán prvního stupně řízení dospěli k závěru o podobnosti označení a shodě či vysoké podobnosti výrobků a služeb u porovnáváných označení. Míru podobnosti zákon ani judikatura nestanoví, není rozhodující, zda je tato míra menší či nízká, podstatné je, že v nějaké míře podobnost existuje. Tzv. kompenzační zásada (rozsudek SDEU č. j. C-39/97 ve věci Canon Kabushiki Kaisha) spočívá v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak. Z kompenzační zásady lze dovozovat, že větší podobností výrobků či služeb nelze kompenzovat zjištěnou nepodobnost porovnáváných ochranných známek, což ovšem není tento případ. Kompenzační zásada se tedy uplatní jen v případech, kdy jde o podobnost (v různé míře, ať již menší či větší) na straně porovnáváných ochranných známek i na straně výrobků a služeb, které mají být porovnávány známkami chráněny. V tomto případě jak orgán prvního stupně řízení tak žalovaný přistoupili k aplikaci kompenzačního principu, neboť shodnost nebo vysoký stupeň podobnosti předmětných výrobků a služeb odůvodňuje přísnější hodnocení podobnosti u porovnáváných označení.
27. Žalobce ve svém podání ze dne 26. 4. 2022 reagoval na rozhodnutí NSS v této věci a jeho argumentaci týkající se relevantního okruhu spotřebitelů v bodě 35. Žalobce má za to, že ve vztahu ke službám ve třídě 41 je pro účely posouzení nebezpečí záměny proto správné setrvat na užším vymezení relevantní veřejnosti, jak jej učinil Městský soud v Praze ve zrušeném rozsudku, a to i s ohledem na skutečnost, že služby v této třídě u přihlašovaného označení necílí na širokou veřejnost, ale právě na informované spotřebitele a komerční subjekty. Úroveň pozornosti návštěvníků výstav, kulturních a vzdělávacích akcí bude zcela jistě možné kategorizovat jako vysokou. Tyto služby bezpochyby nespádají do běžně využívaných služeb, a to i s ohledem na skutečnost, že vstupenky na takové akce představují v dnešní době nikoli nevýznamné investice v řádu až tisíců korun českých. Při neexistenci jiných významných faktorů, které by nebezpečí záměny vytvářely, takto vysoká úroveň pozornosti podle názoru žalobce zajišťuje nulové nebezpečí záměny přihlašovaného označení žalobce a namítaných ochranných známek zúčastněné osoby ve vztahu ke službám ve třídě 41.

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v jeho rozsudku ze dne 15. dubna 2021, 10 As 215/2020 - 48. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem vyslovil souhlas a žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasil.
29. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Stěžejní žalobní námitky směřovaly do posouzení podobnosti přihlašovaného označení a namítaných známek, resp. nesprávné aplikace neurčitého právního pojmu „pravděpodobnost záměny“ na zjištěný skutkový stav a nesprávné aplikace tzv. kompenzačního principu při posuzování zaměnitelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

31. Dle ust. § 7 odst. 1 písm. a) ve znění do 31. 12. 2018, *se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*
32. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
33. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). V opačném případě nemůže být vlastníku starší ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.
34. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom pravděpodobnost záměny jako takovou nedefinují, nestanoví, jaký stupeň podobnosti mezi dřívější ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
35. Pravděpodobnost záměny v zásadě označuje situace, kdy spotřebitelská veřejnost přímo zaměňuje ochranné známky anebo spotřebitelská veřejnost si spojuje sporné ochranné známky a předpokládá, že sporné výrobky či služby pocházejí od stejného nebo ekonomicky propojeného subjektu (tzv. nebezpečí asociace).
36. Tyto závěry však doplnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006-123, publikovaného pod č. 1714/2008 Sb. NSS, ve své právní větě: „*zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoli podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách]*“.
37. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (viz zejména rozsudky Soudního dvora *SABEL*, bod 22, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 18, a rozsudek ze dne 2. 9. 2010, *Calvin Klein Trademark Trust*, C-254/09 P, bod 44). Celkové posouzení nebezpečí záměny pak předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [srov. rozsudek Soudního dvora *Canon*, bod 17, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, *Mast-Jägermeister* („*VENADO*“), T-81/03, T-82/03 a T-103/03, bod 74].

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

38. Dále platí, že spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou (např. v reklamě, při nákupu určitého zboží nebo služeb) nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (viz rozsudek SDEU ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
39. Pro posouzení zaměnitelnosti (resp. nebezpečí záměny) dvou ochranných známek je potom důležité posouzení, jak je průměrný spotřebitel pozorný, když určitou službu (či výrobek) poptává (jsou mu nabízeny). Platí přitom, že ve vztahu k různým kategoriím výrobků a služeb bude úroveň pozornosti průměrného spotřebitele různá (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 1999, C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV*, ECLI:EU:C:1999:323). Průměrný spotřebitel tak, jak jej definoval Soudní dvůr ve svém rozhodnutí rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 1999, C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV*, ECLI:EU:C:1999:323, v bodě 26 je spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, má být vždy vymezen ve vztahu ke konkrétní kategorii výrobků či služeb; při posouzení je tedy třeba si odpovědět na otázku, komu je daná služba (či výrobek) určena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2012, č. j. 5 As 37/2011-111).
40. Žalovaný se otázkou spotřebitelské veřejnosti zabýval a dospěl k závěru, že konzumentem výrobků a služeb v třídách 16, 35 a 41 bude jak široká veřejnost, tak i komerční subjekty. NSS s tímto závěrem vyslovil souhlas.
41. Pokud žalobce v doplnění své žaloby uvádí, že ze závěrů NSS vyplývá, že minimálně ve vztahu ke službám ve třídě 41 je pro účely posouzení nebezpečí záměny proto správné setrvat na užším vymezení relevantní veřejnosti, jak jej učinil Městský soud v Praze ve zrušeném rozsudku, a to i s ohledem na skutečnost, že služby v této třídě u přihlašovaného označení necílí na širokou veřejnost, ale právě na informované spotřebitele a komerční subjekty, soud uvádí, že považuje tuto námitku s ohledem na názor NSS za vypořádanou. NSS zcela jasně uvedl, že žalovaný postupoval správně, pokud na průměrného spotřebitele nahlížel širěji, než jak učinil městský soud, tedy že tímto spotřebitelem bude i *ten, jehož znalost díla bude omezena pouze na povědomí o významu tohoto umělce s případnou schopností rozeznat autorův specifický výtvarný styl od jiných autorů s vědomím, že jde právě o dílo A. Muchy a zakoupit si právě z tohoto důvodu např. pohlednice či výrobky z lepenky*. Soud má s ohledem na shora uvedený jednoznačný závěr NSS o správnosti takto širěji definovaného průměrného spotřebitele, za to, že tato definice zrovna tak platí pro konzumenta služeb uvedených ve třídě 41. Ani tyto služby nejsou v dnešní době apriori určeny pouze pro komerční subjekty a milovníky umění (návštěva výstavy nebo muzea dnes patří k běžné činnosti široké veřejnosti) a tedy i u výstavní, kulturní a vzdělávací činnosti lze předpokládat tu větší tu menší znalost osoby A. Muchy.
42. Soud zdůrazňuje, že zároveň platí, že pro posouzení nebezpečí záměny je potřeba vzít v potaz část relevantní veřejnosti s nejmenší mírou pozornosti (srov. rozsudek T-105/18, *André Deray*, EU:T:2019:194, bod 39), soud bude proto v dalším vycházet ze shora uvedené definice průměrného spotřebitele, tak jak ji provedl žalovaný, i když se může u všech výrobků a služeb jednat pouze o malou část relevantní spotřebitelské veřejnosti.

43. Ke kritériu shodnosti či podobnosti zboží či služeb je třeba především zdůraznit, že při porovnání výrobků a služeb je nutno vycházet ze znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní (rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 6. 2010 ve věci T-487/08, *Kremezin*, bod 71, obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012 - 48).
44. Soud bude proto vycházet ze skutečnosti, že pod přihlašovanou ochrannou známkou tak, jak byly přihlášeny (tj. bez omezení spočívajíc v souvislosti s osobou Alfonse Muchy), mohou být prodávány výrobky a služby, které nemají s osobou Alfonse Muchy nic společného. Mohou se týkat jiných malířů nebo zcela jiné umělecké nebo i neumělecké činnosti.
45. Za shodné resp. podobné se přitom v rozhodovací praxi SDEU považují ty výrobky anebo služby, které mají stejné nebo natolik blízké podstatné znaky, že v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele.
46. Při hodnocení splnění podmínky shodnosti anebo podobnosti výrobků či služeb je třeba v souladu s ustálenou judikaturou reflektovat všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 10. 9. 2008 ve věci T-48/06, *Astex Therapeutics Ltd vs. OHIM*). Význam jednotlivých relevantních kritérií a jejich důležitost je třeba hodnotit v kontextu každého jednotlivého případu.
47. Soud na tomto místě předně konstatuje, že souhlasí se žalovaným, že se v tomto případě jedná částečně o shodné výrobky a služby, a částečně o výrobky a služby vysoce podobné. Žalobce ostatně tento závěr nikterak nezpochybnil.
48. Další žalobní námitka se týkala vizuální a fonetické podobnosti.
49. Soud nejdříve shrnuje, že dvě označení jsou podobná, když jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení stupně podobnosti mezi předmětnými označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*, nebo rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
50. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu. Tedy vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Když průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (v tomto smyslu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. 6. 2004 ve věci T-186/02, *DIESELIT*).

51. Dle judikatury SDEU tedy není vyloučeno, aby celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, dominovala jedna nebo více jejích složek. Identifikace dominantního prvku je určena zejména jeho pozicí, velikostí a rozměry v rámci označení a/nebo použitím barev, pokud mohou ovlivnit vizuální vnímání spotřebitele. Při posouzení dominantního charakteru jedné či více složek posuzované kombinované ochranné známky, je nutno zohlednit zejména vnitřní vlastnost každé z těchto složek, a to jejich porovnáním s vlastnostmi ostatních složek.
52. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru o celkové vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky se známkami namítanými a to právě s ohledem na dominantní slovní prvek „MUCHA“ obsažený v přihlašovaném označení, který je shodný se slovním prvkem „MUCHA“ obsaženým v namítaných známkách, a s ohledem na vizuálně stejně výrazný prvek „LENDL“, který však s ohledem na typ a velikost světlého písma nepostačuje k jeho dostatečnému vizuálnímu odlišení od namítaných ochranných známek, stejně jako ostatní prvky přihlašovaného označení. Nejvyšší správní soud vyslovil i s těmito závěry souhlas.
53. Co se týče námítky žalobce, že slovní prvek „MUCHA“ má sníženou rozlišovací způsobilost ve vztahu k některým službám ve třídě 41, soud uvádí, že ani tato námitka není s ohledem na shora citovanou judikaturu, která se sice vztahuje k otázce podobnosti výrobků a služeb, která je ale zcela jistě využitelná i k posouzení této otázky, důvodná.
54. Rozlišovací způsobilost slovního prvku „MUCHA“ ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám s ohledem je dle soudu nutné posuzovat ve vztahu k **celé kategorii výrobků a služeb**, pro které je zapsána namítaná ochranná známka a nikoliv k **aktuální faktické produkci** vlastníka namítané ochranné známky na straně jedné (rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012-48, *MAGIC BOX*; obdobně pak rozsudky rozšířeného senátu ze dne 11. 10. 2016, čj. 2 As 96/2015-59, č. 3510/2017 Sb. NSS, bod 82, nebo právě Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2016, čj. 9 A 28/2013-87, č. 3509/2017 Sb. NSS, *Glenmark Pharmaceuticals*, s. 20-21; v právu EU např. rozsudek Tribunálu T-487/08, *Kureha Corp*, EU:T:2010:237, bod 71). Pro příklad k výše uvedenému výkladu NSS odkazuje např. na rozsudek Tribunálu T-700/18, *Kalypso Media Group*, EU:T:2019:739, kde se známkového sporu účastnili dva výrobci her. Starší, již zapsanou známkou zde bylo známé označení *Dungeons & Dragons*. Přesto Tribunál neposuzoval pravděpodobnost záměny např. pro „fantasy hru na hrdiny“ nebo jiný popis skutečně prodávané hry, ale pro „hry“ vymezené mj. v třídě 9 mezinárodního třídění výrobků a služeb; pro takto vymezené výrobky pak též posuzoval pozornost průměrného spotřebitele (body 39-40 cit. rozsudku). Z tohoto pohledu pak slovní prvek „MUCHA“, který v české prostředí bude zřejmě v kontextu nabízených výrobků a služeb chápán jako jméno malíře, má s ohledem na skutečnost, že namítaná ochranná známka nebyla zapsaná pouze pro výrobky a služby spojené se životem a dílem tohoto autora, průměrnou rozlišovací způsobilost, než kdyby tomu tak bylo.
55. Soud proto dále souhlasí rovněž s aplikací závěrů rozsudku SDEU C-120/04 (*nebezpečí záměny může u veřejnosti v případě totožnosti výrobků nebo služeb existovat, jakmile je sporné označení tvořeno tím, že jsou vedle sebe postaveny jednak název společnosti třetí osoby a jednak zapsaná ochranná známka mající běžnou rozlišovací způsobilost, a tato ochranná známka, aniž by sama o sobě vytvářela celkový dojem složeného označení, si v něm zachovává nezávislou rozlišovací roli*),, neboť Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 11.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2014, č.j. 8 As 37/2011 - 15 doslova uvedl: „Skutečnost, že přidaný slovní prvek není tvořen obchodní firmou vlastníka novější ochranné známky, jako tomu bylo ve věci Thomson Life, není na překážku použitelnosti závěru Soudního dvora.“

56. Nejvyšší správní soud dále v právní větě svého rozsudku ze dne 11. 3. 2020 č.j. 1 As 340/2018- 33, vyslovil: „Slovní ochranná známka je chráněna ve všech svých grafických podobách, ledaže by grafická podoba změnila celkový dojem natolik, že by si slovní prvek neponechal původní rozlišovací způsobilost. Pravděpodobnost záměny [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách] novější kombinované ochranné známky se shodným nebo podobným slovním prvkem, jaký obsahuje starší slovní ochranná známka, je proto obecně vyšší než v případě dvou kombinovaných ochranných známek se shodným či podobným slovním prvkem, ale odlišným prvkem grafickým.“
57. Soud má proto za to, že závěry rozsudku SDEU C-120/04 nejsou aplikovatelné pouze na ochranné známky obsahující název obchodní společnosti, ale obecně na jakékoliv ochranné známky (viz např. rozsudek NSS č.j. 4 As 90/2006 - 15). Soud má tedy za to, že pravděpodobnost záměny přihlašované ochranné známky s namítanou slovní ochrannou známkou „MUCHA“, která má běžnou rozlišovací způsobilost a je obsažena v přihlašované ochranné známce s nízkou rozlišovací způsobilostí svého grafického zobrazení, je proto vyšší.
58. Co se týče sémantické podobnosti, žalovaný dospěl k závěru u významové podobnosti hlavně s ohledem na slávu malíře Alfonse Muchy a jeho věhlas v české prostředí a s ohledem na nedostatečně odlišující další slovní prvky „IVAN LENDL“ a na tendenci spotřebitele uchovat si v paměti nedokonalou vzpomínku na starší označení. Soud má za to, že tyto důvody skutečně vedou k závěru o sémantické podobnosti, i když v nižším stupni. Soud má rovněž za to, že závěr o tom, že jméno Ivana Lendl může být ne zcela překvapivě spojováno se jménem Alfonse Muchy, čímž se snižuje jeho rozlišovací způsobilost, vyplývá i z rozsudku NSS v této věci, který na tuto skutečnost (I. Lendl jako honorární patron nadace Mucha), v bodě 37 upozornil. NSS v bodě 41 následně zcela jednoznačně souhlasil s hodnocením sémantického hlediska ze strany žalovaného.
59. Žalovaný dále konstatoval i fonetickou podobnost, se kterou žalobce nesouhlasí. Soud s tímto závěrem žalované s ohledem na shora řečené argumenty ohledně sémantické podobnosti, které jsou aplikovatelné i na fonetickou podobnost, souhlasí a uvádí, že má za to, že označení jsou si i z fonetického hlediska podobná, i když dle soudu v nižším stupni.
60. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
61. Soud s ohledem na shora konstatovanou celkovou podobnost, i když nižšího stupně, má za to, že je na místě aplikovat kompenzační princip vyjádřený v rozsudku SDEU č. j. C-39/97 ve věci Canon Kabushiki Kaisha a s ohledem na shodnost a vysokou podobnost výrobků a služeb dojít k závěru o závadné podobnosti označení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků. Dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.